

gifter og andet fremtidigt tab efter erstatningsansvarslovens § 1, stk. 1, skal opgøres. De foreslåede regler vedrører alene den fremgangsmåde, der skal anvendes ved opgørelsen af erstatningen, og bestemmelsen indebærer således ingen ændringer af, hvilke udgifter der kan erstattes som helbredelsesudgifter og andet tab efter § 1, stk. 1. Bestemmelsen indebærer heller ikke nogen ændring af gældende regler om fradrag for andre ydelser, som den skadelidte modtager til dækning af de pågældende udgifter.

Om baggrunden for bestemmelsen henvises til pkt. 4.1.7. i de almindelige bemærkninger.

Efter bestemmelsen skal fremtidige helbredelsesudgifter og andet tab erstattes som et kapitalbeløb. Den skadelidtes fremtidige udgifter til medicin mv. som følge af skaden skal således erstattes med et samlet éngangsbeløb.

Er det ved sagens afgørelse klart, at udgifterne vil opføre inden for 10 år, skal erstatningen opgøres ved en sammenlægning af de forventede udgifter. Den forventede årlige udgift skal normalt fastsættes på grundlag af prisniveauet for den pågældende behandling – f.eks. medicinprisen – på tidspunktet for sagens afgørelse.

Er der tale om længerevarende eller permanente løbende udgifter, f.eks. varige medicinudgifter, skal erstatningen kapitaliseres ved at gange den forventede gennemsnitlige årlige udgift med 10. Hvis f.eks. skadelidte må forventes at skulle have udskiftet en tandprotese hvert 15. år, kapitaliseres erstatningen ved at dividere den forventede udgift til udskiftning af protesen med 15 og derefter gange med 10.

Ved permanente eller længerevarende udgifter vil det samlede udgiftsbeløb normalt blive mindre for en ældre skadelidte end for en yngre. Det foreslås derfor, at kapitaliserede erstatningsbeløb skal nedsættes efter den foreslåede § 4, stk. 2 (lovforslagets § 1, nr. 3) om nedtrapning af méngodtgørelsen som følge af skadelidtes alder.

Reglen om, at erstatningen skal udmåles som et kapitalbeløb, medfører, at der kun kan rejses krav om yderligere erstatning for sådanne udgifter, hvis betingelserne for genoptagelse efter lovens § 11 (lovforslagets § 1, nr. 7) er opfyldt.

Denne virkning indtræder dog først, når sagen er endeligt afsluttet vedrørende samtlige erstatningsposter. Omfatter erstatningssagen f.eks. krav om erstatning for helbredelsesudgifter, erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og méngodtgørelse, kan der rejses krav om yderligere erstatning for helbredelsesudgifter, indtil sagen er afsluttet for så vidt angår begge de øvrige erstatningsposter.

Der er ikke med bestemmelsen tilsigtet ændringer i fastsættelsen af erstatning for forsinket uddannelse mv., der i overensstemmelse med den hidtidige praksis forudsættes erstattet med et skønsmæssigt fastsat éngangsbeløb.

Til nr. 2

De foreslåede ændringer af § 2, stk. 1, indebærer navnlig den ændring i forhold til gældende ret, at retten til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste i tilfælde, hvor der er lidt et varigt erhvervsevnetab, ikke længere ophører, når skadelidtes helbredstilstand er blevet stationær, men først, når det er muligt midlertidigt eller endeligt at skønne over den fremtidige erhvervsevne.

Er der ikke lidt et varigt erhvervsevnetab, vil der efter forslaget kunne kræves erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, indtil den skadelidte »kan begynde at arbejde igen«. Dette svarer til gældende ret.

Skadelidte vil have mulighed for at genvinde retten til tabt arbejdsfortjeneste, hvis sygdommen genopstår, eller hvis f.eks. en nødvendig operation først kan foretages på et senere tidspunkt, jf. Højesterets dom givet i Ugeskrift for Retsvæsen 2000, side 2018, og de almindelige bemærkninger pkt. 4.1.1. Dette vil også kunne følge af den foreslåede § 11, stk. 2 (lovforslagets § 1, nr. 7) om skadelidtes adgang til at kræve genoptagelse af sagen på grund af væsentligt ændrede forhold.

Bestemmelsen i 2. pkt. drejer sig om tilfælde, hvor der opstår spørgsmål om erstatning for varigt erhvervsevnetab. Hvis der lides et varigt erhvervsevnetab, skal der ydes erstatning for tabt arbejdsfortjeneste indtil det tidspunkt, hvor det er muligt midlertidigt eller endeligt at skønne over skadelidtes fremtidige erhvervsevne. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede ændring af lovens § 10 (lovforslagets § 1, nr. 7), hvorefter Arbejdsskadestyrelsen skal afgive en udtalelse om erhvervsevnetabsprocenten så vidt muligt inden 1 år og senest 2 år efter fremsættelsen af anmodning herom. Udtalelsen kan være midlertidig, hvis den erhvervsmæssige situation under særlige omstændigheder ikke er afklaret. Dette svarer til retsstillingen efter arbejdsskadesikringslovens § 31, stk. 1 og 4. Om de tilfælde, hvor det kan blive aktuelt, at der afgives en midlertidig udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen, henvises til bemærkningerne nedenfor til lovforslagets § 1, nr. 4 (ændring af lovens § 5).

Foreligger der en midlertidig udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen, ophører retten til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Der kan imidlertid fra dette tidspunkt